

ZROD POLOBOHOV

ROJO A TERRA

1. DIEL SÉRIE POTOMKOVIA ELCHES

Zrod polobohov

1. diel série Potomkovia Elches

Napísali Rojo a Terra

Potomkovia Elches 1: Zrod polobohov – Rojo a Terra

Prvé slovenské vydanie

Copyright © Jozef Rostás, 2023

Cover image: Klaudia Bulantová, 2023

Jazykový redaktor Tomáš Čačko

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-570-4867-1 (EPUB)

ISBN 978-80-570-4868-8 (MOBI)

ISBN 978-80-570-4866-4 (PDF)

Dohoda bola spečatená. Náčelník sa temne usmial.

Chcel stále viac. Chcel si podmaniť všetkých a všetko, dotknúť sa samotných brán nebies. Uzatvoril preto pakt s temnotou. Až neskoro pochopil, že jeho žiadostivosť sa obrátila proti nemu.

Keď na oltár dopadla posledná kvapka z krvácajúceho predlaktia starého kmeňového vodcu, vyparila sa v zapáchajúcom čiernom dyme.

Nebesá začali burácať. Prudký vietor strhával k zemi ľudí, stromy i zvieratá.

Svet sa zlomil.

Zdalo sa, akoby prešiel len úder srdca, a krajinu pokryla nepreniknuteľná, čierna, lepkavá hmla. Pohltila všetko, čo jej prišlo do cesty.

Niekoľko dlhých dní krajinu pretínalo len syčanie usádzajúcej sa čiernej masy, ktorá náčelníkov bojovný kmeň uväznila a pochovala.

Démonické sily, ktoré nečistým rituálom náčelník vyvolal, sa plazili touto nepreniknuteľnou černotou a znetvorenými hnátmi sa dotýkali duší všetkých, ktorí pre jeho ambície nevedomky obetovali život. V ľuďoch jeho kmeňa so zvráteným potešením objavili neukojiteľnú potrebu zabíjať, a preto sa ich rozhodli vrhnúť naspäť do života, aby tak rozšírili svoje rady a pomocou znetvorených bojovníkov získali ešte viac obetí.

Cesta do ríše démonov a späť si však vypyčala privysokú cenu. Kmeň musel zaplatiť aj poslednými zvyškami svojej ľudskosti.

Prvá sa spod stuhnutej smradľavej masy vydrala náčelníková ruka. Prsty boli pokrútené spôsobom, ako by to príroda dovoľovať nemala. Zhrubnutými žilami, ktoré pretkávali náčelníkovu popolavú kožu, pulzovala odporná čierna hmota. Keď sa s ušitrhajúcim praskaním temnej hmoty, ktorá pokryla krajinu, vynorilo celé náčelníkovovo telo, oči mu planuli pekelným ohňom. Zrkadlila sa v nich číra nenávisť, neprirodzená pre ľudskú rasu. Dalo sa v nich zahliadnuť samotné peklo.

Z miesta, kde sa na povrch prebojoval vodca kmeňa, sa na všetky strany začali šíriť praskliny. Na slobodu sa z nich drali netvory, ktoré boli kedysi ľudskými bytosťami. Ich záhrobný dych otravoval vzduch.

Pekelná armáda pomaly ožívala.

Južným cípom Hispánie sa s jej postupom šírili šialenstvo a panika. Nečisté bytosti, v ktorých temnota zabila súcit, sa valili krajinou a zanechávali po sebe hrozivú spúšť. Na územiach, kam vkročili, sa vlády okamžite ujala smrť, bujará príroda sa menila na vyprahnuté pláne a popol. Kto nečistým vkročil do cesty, nedočkal sa žiadnych šťastných koncov. Armáda

násilím rozširovala svoje rady, vymývala mysle a pustošila svet. Náčelník ju viedol do všetkých končín, kde prekypoval život, aby ho mohol zadlaviť.

Nastal koniec sveta.

Stále však existovali odvážni hrdinovia a hrdinky, pripravení zhatiť zlu cestu.

Ku kmeňu Elches sa zvesť o nečistých silách doniesla rýchlo a jeho ľudia sa odmietli poddať osudu. Nechceli dovoliť, aby sa zlo čo i len priblížilo k ich osade a rodinám, a preto najudatnejší muži aj ženy vyrazili v sedlách koní démonickéj armáde naproti. A medzi nimi sa zrodili Vyvolení...

1. kapitola

„Boli rozhodnutí s démonmi skončovať,“ Lea dramaticky stíšila hlas a dovolila, aby jej slová odniesol večerný vánok. Chvíľu sa v okolí ozýval len pukot ohňa, ktorý na bujnú zeleň vôkol vrhal tancujúce tieň. Narovkala sa a po tvári sa jej rozťahol široký úsmev, keď zbadala napäté výrazy v tvárach svojich troch vnúčat. Bez dychu na ňu upierali dokorán roztvorené oči a ústa mali mierne pootvorené. Cassandra si ich vydesene zakrývala malou dlaňou, tmavé gaštanové vlasy jej splývali pozdĺž tváre. „A teraz je čas ísť spať.“ Lea splasla ruky a dala tým najavo, že príbeh sa nadnes skončil.

„Stará mama, ale takto si nám to predtým nerozprávala! Nemôžeš skončiť v tom najlepšom!“ Tristan pohoršene vyskočil na rovné nohy. „Našli Elches démonickú armádu a neľútostne ju porazili? Porozprávaj nám ešte aspoň kúsok!“ V dlani zovrel odlomený konár a poskakoval okolo ohniska. Kopal pritom do kamienkov a trsov trávy a predvádzal nemotorné výpady a seký. Potom sa pred starú mamu hodil na kolená a s ľútostivým výrazom začal žobroniť. „No tak, prosím!“

Lea sa rozosmiala. „Ste už dost veľkí, aby ste sa dozvedeli, čo sa vtedy podľa legendy naozaj udialo. Ale už je neskoro. Budeme pokračovať inokedy.“

Tristan porazenecky sklopil hlavu a jeho dvaja súrodenci sa k nemu s nesúhlasným mrmlaním pridali.

„Teraz ani nezaspím,“ dramaticky hlesla Cassandra, pomaly spustila ruku na búšiacie srdce a oprela si hlavu o Zenonovo plece. Ten drgol laktom sestru do rebier a Cassandra sa s chichotom odtiahla a jemne mu capla po ruke.

Tristan, napriek tomu, že deň sa blížil ku sklonku, sa plný chlapčenskej energie medzitým vrhol na Zenona a zvalil ho do teplej udupanej hliny. S výkrikmi a vrčaním sa kľbčili a jeden druhého sa snažili prevaliť.

Cassandra vstala, prešla k starej mame a vopchala sa jej do náručia. Keď si ju Lea vysadila na kolená a objala ju, dievča k nej otočilo tváričku. „Naozaj sa to stalo? Je legenda o Vyvolených skutočná?“

„Je, pokiaľ v ňu veríš.“ Lea vnučke jemne brnkla prstom po nose.

Zenon sa zatiaľ víťazoslávne posadil na Tristana, ktorého sa mu podarilo premôcť a pretočiť na brucho. Pridržal mu ruky za chrbtom, no prekvapene zhíkol, keď jeho brat prudko vykopol nohami, zhodil ho a priľahol ho celou svojou váhou.

„Určite to budú tí najmocnejší bojovníci pod slnkom!“ fučal Tristan a stále zápasil so zvíjajúcim sa Zenonom.

„Alebo bojovníčky,“ Cassandra si pohoršene odfrkla, zalomila rukami a pokrčila malý nos.

„Ale čo ak zvíťazí zlo? Ak celý ten čas zbieralo sily...“ zapojil sa zadýchaný Zenon a odtláčal Tristanovu tvár dlaňou čo najďalej od seba.

Lea pokrútila hlavou. „Zlo nemôže zvíťaziť, pokiaľ stále existujú ľudia, ktorí sa postavíajú proti nemu.“

„Práve sa o to snažím!“ zavrčal Zenon a pokúšal sa uhryznúť brata do ruky, ktorou ho Tristan držal zozadu za krk.

Lea a Cassandra sa zasmiali. Cassandra sa postavila a prešla k zápasiacim chlapcom. Založila si ľavú ruku vbok, dvoma prstami druhej ruky chytila Tristanovo ucho a karhavo pokrčila obočie, keď zaň zatiahla. „Tak už stačilo.“ Jej tenký hlas preťal melu a Tristan proti svojej vôli pustil brata a postavil sa na nohy, zatiaľ čo so skrčenou tvárou bedákal, aby ho Cassandra pustila.

Zenon sa oprášil, rukou si prešiel po vlasoch, aby ich uhladil, a snažil sa tváriť, akoby sa nič nestalo. „Zajtra príde Nathan s posádkou, však?“

Cassandra napokon pustila Tristanovo ucho a spokojne sa zaškerila.

Tristan si ucho intenzívne trel, akoby mu z neho sestra kúsok odtrhla. Napriek tomu sa usmieval. „To je skvelé, krstný otec tu už dlho nebol! Dúfam, že prinesie niečo zaujímavé. Kožušiny, kože, látky...“ vymenúval nadšene. „Minule som si pri love zničil posledné dobré nohavice.“

„Stará mama, myslíš, že by som sa s nimi mohol ísť znova plaviť?“ spýtal sa opatrne Zenon a upieral pritom pohľad do zeme.

Lea vážne pokrútila hlavou. „To nie je dobrý nápad. Keby ťa Aries naposledy včas nevytiahol z vody...“

„Bola to nehoda! Mal som si dať väčší pozor, ale najbližšie...“ Zenonovi stúpila do tváre červeň.

Lei pri pohľade na neho stislo srdce. Dobre vedela, ako chlapec miloval more. Často ho pri plávaní či potápaní sledovala. Keď sa ponáral do jeho vln, keď moru zveril svoje telo, takmer sa v ňom rozplynul.

„Porozprávame sa o tom neskôr, dieťa moje,“ Lea sa postavila a gestom ruky deťom pokynula, aby zamierili do postelí. Opäť sa ozvali vzdychy, no súrodenci bez slova zamierili ku vchodu jaskyne, ktorá bola ich domovom. Keď si prezliekli šaty, v nočných košeliach

zamierili k maličkému potôčiku, ktorý pretínal ich jaskyňu. Klakli si na jeho skalnatý briežok pokrytý machom a poriadne si umyli tváre v sviežej vode, až im zrumeneli líca. Keď sa uložili na lôžka, ktoré mali v zadnej časti jaskyne, aby ich šum lesa a lístia zvonku nevyrušoval zo spánku, Lea každého z nich pobožkala na čelo, pohladila po tvári a zababušila ich do hrubých prikrývok. Bol to ich malý rituál.

„Dobrá noc, starká.“ Cassandra jej opätovala pohladenie. Obdivovala jej jemnú pokožku a hlboké milujúce oči. Stíšila hlas, aby ju nepočuli bratia, a nespela sa opýtať: „Kedy sa vrátia mama a otec? Odkedy sme videli ten splašený krdel' vtákov na severe a oni odišli, nič o nich nevieme. Tvárili sa veľmi ustarostene.“

Lea si v žiare sviece na debničke neďaleko postelí, ktorú zapálila, aby sa deťom lepšie zaspávalo, všimla, že dievčatku sa oči zaplnili slzami, aj keď sa ich zo všetkých síl snažilo zadržať. „Čoskoro, princezná. Nemusíš sa báť,“ pošepala Lea chlácholivým hlasom. Cassandra mĺkvo prikývla, no obavy z jej tváre nezmizli.

„Dobrá noc, vlčatká.“ Lea im venovala posledný vrúcny pohľad a vyšla z jaskyne k stále rozpálenému ohnisku.

Súrodenci osameli a zavládlo ticho. Počuli len jemné zurčanie vody, ktorá v malých cícerkoch vyvierala z odľahlej steny jaskyne. Ležali nehybne, každý utopený vo svojich myšlienkach.

„Zenon?“ pošepala zrazu Cassandra do tmy.

„Áno, Cass?“

„Prečo si sa vtedy nevynoril? Keď si sa potápal s Ariesom.“

Zenon stuhol.

Keď neodpovedal, zapojil sa Tristan. „Urobil si to naschvál. Videl som to. Mohol si zomrieť.“ V jeho náhle podráždenom hlase bolo počuť výčitku. Tristanovu dušu nahlodávalo najmä to, že to nebol on, kto brata z vody vytiahol. Nathanov vnuk Aries bol síce rodený námorník, o dva roky starší a zdatný plavec, no Tristan bol presvedčený, že postarať sa o súrodencov je *jeho* povinnosťou. V tej nešťastnej chvíli, keď všetci na lodi v panike vyvolávali Zenonovo meno a Tristan nevidel jeho strapatú hlavu nad hladinou, ho však paralyzoval strach.

Zenon si sťažka odľúkol. Ak to, čo sa tam udialo, mohol niekto pochopiť, boli to jeho súrodenci, ale nechcel ich znepokojovať ešte viac. Sám to v mysli preberal už nespočetnekrát, no stále to nevedel celkom vysvetliť. Keď plával v morských vlnách, cítil, že do nich patrí. More ho vábilo hlbšie do svojho srdca, chcel by sa ním nechať unášať navždy...

Už aj tak ho všetci pozorne sledovali zakaždým, keď sa priblížil k vode, a jemu sa to nepáčilo. „Prišlo mi zle, na chvíľu som stratil vedomie a ponáral som sa hlbšie...“

„To nie je pravda,“ zarazil ho Tristan.

„Ver si, čomu chceš!“ zavrčal Zenon, no hneď to oľutoval. Chvíľu medzi nimi bolestivo viselo ticho. „Tristan, ja len...“

„Dobrá noc,“ Tristan odmerane ukončil rozhovor a ako obvykle svoje obavy ukryl za hnev.

Zenon sa stočil nabok, zopnuté ruky si založil pod líce. Vedel, že ešte dlho nezaspí. V posledných dňoch to tak bolo vždy. Tuho privrel oči a v mysli sa mu mihali snečné lúče odrážajúce sa od morskej hladiny.

Odrazu sa jeho prikrývka pohla a na chrbát sa mu pritislo horúce telo. Cassandra ho obopla rukami a čelo si oprela o jeho temeno. Nepovedala ani slovo. Dýchala pomaly a pravidelne. Brata jej pokoj napokon ukolísal k snom.

2. kapitola

Okolie Cassandre splynulo do zelenej šmuhy. Počas rýchleho behu si ani neuvedomila, že svojich bratov nechala niekde ďaleko za sebou. Lesnými húštinami prenasledovala zajaca, ktorého chceli uloviť na večeru. Zrazu sa však zarazila a prudko zastala. Hrud' sa jej od námahy zbesilo dvíhala a klesala, no hlbokými nádychmi sa upokojila a započúvala sa do okolitých zvukov. Zamyslený výraz na jej tvári prezrádzal, že niečo zachytila. Pomaly klesla na jedno koleno a dľaň priložila k zemi.

Zrazu poplašene dobehli Zenon a Tristan.

„Cass, prečo si ho nechala utiecť?“ Zenon by hlasným fučaním zobudil aj medveďa zo zimného spánku.

„Pssst,“ zahriakla ho tmeným hlasom Cassandra. „Počúvaj.“

Všetci traja nastražili uši, Tristanove hánky zbeleli, keď v rukách od napätia silnejšie zovrel dýku.

Cassandre sa pod dľaňou chvela zem a rozprávala jej svoje príbehy. Cítila, ako sa hlinou brodili drobné dážďovky či chrobáky, cítila, ako sa rozpínali korene rastlín a stromov, no vnímala aj dupot kopýt neďaleko od nich.

Bolo ich päť... nie, šesť. Určite srny. Z jednej by mali dostatok mäsa na niekoľko dní. Otočila sa k bratom a kývla hlavou smerom, kde tušila stádo.

Prikrčili sa a čo najtichšie postupovali na čele so sestrou, ktorá lesu rozumela najlepšie. Súrodenci splynuli s okolitou prírodou. Cassandra pozorne nasledovala čerstvé stopy v suchej hline pod ich nohami.

Keď zbadali čriedu pást' sa na malej čistine medzi stromami, chvíľu srny pozorovali. Cassandra to stádo poznala, sledovala ho už dlhšie a mala v ňom vyhliadnutú statnú samicu – mladú a bez mláďat. Zbadala ju takmer okamžite. Zviera usilovne trhalo trávu a ku skrýši, kde sa v tóni okolitých stromov krčili súrodenci, stálo bokom. Cassandra mykla hlavou k srne a opatrne pokynula bratovi.

Tristan odložil dýku do puzdra a pomaly sa načiahol za lukom upevneným na chrbte. Zbraň už nebola v najlepšom stave, ale svojho pána poslúchala bezchybne. Zobral z tulca šíp a pomaličky ho naťahoval na tetivu. Ľavú ruku vystrel pred seba, skrčené prsty pravej dlane si pritlačil o líce tesne nad ústami, zavrel oči a spomalil dych. Keď bol pripravený, znova ich otvoril a zamieril bez toho, aby sa čo i len zachvel.

Srny zastrihali ušami, cítili nebezpečenstvo, no nedokázali ho zahliadnuť.

Keď Tristanov prudko vypustený šíp letel vzduchom a svišťavo rozrazil okolitý vzduch, stádo sa dalo na útek. Srna, ktorá mala zasýtiť rodinu, okamžite padla k zemi.

„Tak teraz sa len predvádzaš,“ podpichol Zenon brata a ten sa uškrnul a mykol plecom. Potom však jeho tvár zväžnela. „Podme.“

Srna sa uprostred čistiny zmätene trepala. Veľkými čiernymi očami vyvalenými od strachu sledovala svojich lovcov, keď k nej pomaly kráčali. Šíp sa jej zabodol do pľúc a našťastie nepretrhol vnútornosti, ktorých obsah by znehodnotil mäso. Tristan v ruke stále zvieral po boku spustený luk, no Cassandra už vyťahovala dýku a ponáhľala sa k srne, aby jej do srdca zasadila milosrdnú ranu. O pár chvíľ zviera naposledy vykoplo nohami a vydýchlo, jazyk sa mu spustil z papule a zostal ochabnuto visieť.

„Ďakujeme a odpusť nám to,“ hlesla potichu a smutne Cassandra. Mladí lovci dobre chápali, akú obeť im srna priniesla. Sklonili hlavy k jej ešte horúcemu telu a mlčky ju odprevádzali na jej ceste z tohto sveta.

Chlapci sa pomaly postavili na nohy, no Cassandra pri nej zotrvala o niečo dlhšie. Cítila, ako srne tuhnú svaly a chladne telo, a z oka sa jej skotúľala slza. Ešte raz poďakovala Matke zemi za dar, ktorý ich rodinu nasýti. Potom sa Zenon s Tristanom pustili do čistenia a porciovania a Cassandra ešte raz prebehla okolie, či nenájde nejakú menšiu korisť.

Keď sa s úlovkom vracali za starou mamou, Cassandra po ceste skontrolovala ešte niekoľko pascí na malú zver, ktoré v okolí rozmiestnila. Žiadna však nesklapla.

Napokon vstúpili na čistinu lemovanú husto rastúcimi stromami, ktorú nazývali domovom. Dreviny sa tu ťahali k nebesám už stovky rokov a ochranársky ukrývali tábor a ústie do jaskyne s obydlím ich rodiny. Neďaleko vstupu do jaskyne, pod skalným previsom vytŕčajúcim z jej klenby, bolo veľké ohnisko obkolesené drevenými lavicami, pri ktorom rodina trávila väčšinu spoločných večerov pri jedle, príbehoch a hrách.

Hlboko v útrobach jaskyne, odkiaľ lomoz nedoliehal do okolitej prírody, stála kováčska dielňa ich otca, v ktorej sa súrodenci priučali zložitému umeniu krotenia kovov. Dominovala jej pec, ktorej horúcosť tavila železo, a vedľa nej trónila masívna nákova so zástupom najrôznejších klieští a kladív od celkom maličkých až po také ťažké, že ich súrodenci dokázali nadvihnúť len s námahou.

Ich otec, Oren, bol tým najlepším kováčom v celej Hispánii – aspoň tak to súrodencom vždy hovorila stará mama a otec ju zakaždým žartovne zahriakol, aby ho toľko nechválila, lebo sa od samej hanby raz prepadne pod zem. Súrodenci však vedeli, že je to pravda. Otca pri práci sledovali toľkokrát, že jeho surový, no ladný tanec pri kovaní mečov, štítov a nástrojov poznali

naspamäť, no aj tak zakaždým, keď rozpálil pec, s nadšením žasli. Vďaka jeho remeslu mohli prostredníctvom Nathana obchodovať so vzdialenými prístavmi a vymieňať nástroje za suroviny, ktoré im les nedokázal poskytnúť.

Súrodenci povešali úlovok na stojan, ktorý mali pripravený neďaleko ohniska, aby mäso poriadne stieklo z krvi.

Spomedzi stromov obrastajúcich ich jaskyňu vyšla Lea a na ruke niesla dôverne známú holubicu. „Nathan je už neďaleko. Čoskoro zakotví v zátok,“ oznámila im.

Asi desať míľ vzdialená zátoka im už roky slúžila ako miesto na stretnutie s Nathanovými obchodnými loďami a jeho posádkou. Súrodenci tam zvykli chodiť krstnému otcovi naproti, vždy keď ich mal navštíviť.

Keď sa Cassandra poobzerala po tábore, sklamalo ju, že rodičov nikde nezbadala. Ešte stále sa nevrátili domov.

Lea si všimla jej ustarostený výraz. Sama sa o Dáriu a Orena už začínala báť, nechcela však, aby si to deti všimli. Radšej rýchlo obrátila reč na niečo iné. „To je ale nádherný kus zvery, čo ste priniesli,“ pochválila ich pri pohľade na rozporciovanú srnu, ktorej časti sa pohojdávali na vysokom drevenom stojane.

„Tristan ju skolil. Kedy priletela holubica?“ Zenon nedočkavo hľadel na starú mamu.

„Na pravé poludnie.“

Zenon sa zahľadel na slnko. „To sú už aspoň dve hodiny, musíme sa poponáhľať.“

3. kapitola

Keď skontrolovali vykŕmené sliepky pobejúce pred jaskyňou a nahádzali im zrno, rozhodli sa vyraziť do zátoky na koňoch, ktoré nechali pásť sa v príľahlom lese. Dobešli na Cassandrino známe zvolanie a nechali súrodencov vysadnúť na svoje statné chrby. Tristan a Cassandra sa na mladých žrebcoch ťahajúcich tri ďalšie kone náhlili smerom k pobrežiu, Zenon klusom sprevádzal Leu. Stará mama svoju bielu kobyľu náhlit' nechcela a chlapec, aj keď horel nedočakavosťou, ju nemienil nechať samu. Kopytá ich koní opatrne klopotali na nerovnom povrchu.

Zenon krstného otca miloval. Bol pre neho vzorom voľnosti, nebojácnosti, vodcovstva. Samozrejme, veľmi obdivoval aj svojho otca. Neexistoval šikovnejší remeselník, bojovník a milujúcejší človek, než bol Oren. No obraz obrovskej obchodnej lode prichádzajúcej z ďalekých námorných ciest a kapitána na jej priečelí sa do chlapcovho srdca vyryl poriadne hlboko. Odkedy si spomínal, chcel byť ako Nathan. Túžil neustále sa plaviť po širom mori, vidieť neznáme zeme, obchodovať s cudzokrajným tovarom, spoznávať ľudí, veliť zručným námorníkom. Kapitán Zenon. Znelo mu to ako osud.

„Chýbal mi,“ chlapec neskrýval nadšenie a vyceril na starú mamu biele zuby. „Nathan. Už to nepotrva dlho a snáď sa budem môcť pridať k jeho posádke.“

Lea sa naňho zamyslene zadívala. „Máš oči priezračne modré ako more.“ Potom odvrátila pohľad. „Občas sa bojím, že keď sa doň ponoríš, splynieš s ním.“

Zenon netušil, ako reagovať, pretože tento pocit mával často aj on sám. Obaja myšlienkami zablúdili k tomu dňu, keď sa takmer nevynoril. Stará mama vtedy na lodi nebola, na svoju rodinu čakala doma, no aj tak presne vedela, čo sa stalo. Videla to. V snoch, ktoré mávala počas noci i za bieleho dňa. Lea často vídavala veci, ktoré iní nemohli. Zenon si pamätal, ako sa vo chvíli, keď sa vtedy po návrate stretli ich pohľady, jej hlboký a vrúcny a jeho preľaknutý a plný morskej soli, zarazil. Leine inokedy tmavomodré oči naplnené potlačovanými slzami sa azúrovo zaleskli.

„Vieš, že tvoja mama tiež miluje more,“ pokračovala Lea vlúdne a uprela pohľad pred seba. „Plávala a potápala sa pri každej príležitosti už odmalička, zdedil si to po nej. Plávať si sa naučil skôr ako chodiť. No more je nevyspytateľné a jeho hlbiny nekonečné. Zenon, sľúb mi, že nikdy neklesneš až na jeho dno.“

Chlapec prikývol a slová starej mamy si vryl do srdca. Napriek tomu ho trápilo, že aj keď uvidí milovanú a hrdú Nichos, jednu zo štyroch obrovských lodí, na ktorých sa plavila Nathanova posádka, nebude môcť vstúpiť na jej palubu. S krstným otcom sa tak dohodli jeho

rodičia, vraj pre Zenonovo dobro. Tiež sa ešte stále hanbil pozrieť do očí Ariesovi. Mal pocit, že mu bude už navždy niečo dlhovať.

Kopytá ich koní sa vnorili do jemného piesku a Zenon s Leou zacítili vôňu morskej vody, sviežu a takú známu. Na hladine mora sa v zálive jemne kolísali obrovské obchodné lode, niekoľko mužov z posádky pobehovalo po palubách a bezpečne ich ukotvovalo.

Na pláži bol z vody odtiahnutý malý čln, na ktorom sa priplavili Nathan, jeho syn Abran a vnuk Aries spolu s dvoma námorníkmi z Nathanovej posádky. Statnému Ariesovi práve Tristan niečo horlivo vysvetľoval, divoko poskakoval na mieste, strieľal z pomyselného luku a rozhadzoval pritom rukami do všetkých strán. Zenon predpokladal, že mu opisuje ranný lov. *Určite všetky zásluhy pripísal sebe*, pomyslel si Zenon pobavene a v duchu sa uškrnul. Cassandra sa držala Nathanovho ramena a jej nadšený výraz hovoril za všetko – nevedela sa ich krstného otca dočkať. Nevideli ho niekoľko mesiacov.

Zenonovi sa rozbúchalo srdce a po tvári sa mu rozlial široký úsmev. Posádka Nichosu bola ich jediným kontaktom so svetom, spoločnosť iných ľudí im bola veľmi vzácna. Od nich sa dozvedali, čo nové sa deje vo svete, počúvali historiky z ďalekých plavieb a dobrodružstiev, často od nich dostávali veci, ktoré jakživ nevideli, a aj pre nich také potrebné zásoby.

Nathan mal ich rodinu veľmi rád a Zenon si bol istý, že by sa o nich takto staral aj bez nároku na revanš. Otec im však vždy prízvukoval, že nič na svete nie je zadarmo. Preto Oren zásoboval Nathanovu posádku kovovými nástrojmi a tými najkvalitnejšími zbraňami. Vody Atlantiku v okolí západnej časti Pyrenejského polostrova brázdili mnohé pirátske posádky a Nathan s nimi mal už neraz dočinenia. Preto si nesmierne vážil, že Oren, jeho druh, priateľ, ktorého by sa nebál nazvať bratom, je najlepší majster svojho remesla. Okrem toho mali Orenove zbrane nesmiernu hodnotu. Nezanedbateľná časť Nathanových obchodných príjmov pochádzala z predaja Orenovej výroby. Keď sa Lea, Oren a Dária rozhodli zabývať v týchto vrchoch, Nathan im pomohol vybaviť ich nový domov všetkým potrebným, aj kováčskou dielňou. A lepšiu kováčsku dielňu, než tú, ktorá sa ukrývala v lesoch južnej Hispánie, by človek našiel len ťažko.

Táto divočina bola jediný domov, ktorý súrodenci poznali, narodili sa v nej. Len keď občas začuli rodičov rozprávať sa s Nathanom o spoločných známych či miestach, uvedomovali si, že ich les nie je jediným domovom, ktorý poznali ich rodičia. V meste však ich rodina už žiť nemohla. Nie s tým, čo všetci traja súrodenci dokážu a aké je to nebezpečné.

Zenona delili od námorníkov už len posledné kroky, a tak to už nevydržal, zoskočil zo žrebca a rozbehol sa. Keď skupina posledných prišielcov zahliadla, všetci sa k Zenonovi a Lei otočili a nadšene ich vítali. Zenon pristál v otvorenej náruči svojho krstného otca tak prudko,

že sa takmer obaja zvalili na zem, no Nathanova mohutná postava to ustála. Nathan od seba chlapca mierne odtisol a celého si ho so spokojným výdychom prezrel.

„Zenon, chlapče môj! Tak rád ťa vidím!“ Nathanov srdečný smiech sa rozliehal po pláži. Krstnému otcovi už vlasy dlhé po plecيا pretkávali šediny, no jeho gestá a pohyby stále sršali energiou. Na vetrom ošľahanej tvári, ktorej slnečné lúče pridali tmavohnedý odtieň a vyryli do kútikov očí hlboké vrásky, sa neustále rozťahoval široký úsmev lemovaný hustou bradou. Aj jeho oči sa vždy smiali. Dva tenké polmesiace sa teraz upierali na nadšeného Zenona, ktorému sa v hrdle od návalu emócií zasekla guča, ktorú nedokázal prehltnúť.

„Opäť ste o niečo vyrástli, tuším s bratom dospievate v poriadne chlapiská.“ Dlaňami pevne zovrel chlapcove plecيا a odskúšal ich pevnosť. Stále držiac Zenona sa obrátil späť ku Cassandre. „A naša kvetinka do vienka dostala krásu a rozum aj za vás oboch,“ uprel vrúcny pohľad na Cassandru, ktorá v rukách držala nádhernú farebnú látku a s očami roztvorenými dokorán si ju pritískala k lícam. Určite dar od krstného otca.

„Musíte nám porozprávať všetko, čo ste zažili, kým sme sa nevideli!“ zvolal Zenon nedočkavo a utekal sa zvítať aj s ostatnými členmi rodiny. S Ariesom si podali pravačky a navzájom si oblapili predlaktia v bratskom geste.

„Dnes tu strávime noc, takže môžeme všetko dobehnúť,“ Abranov obvykle prísny výraz pri pohľade na súrodencov celkom zmäkol. Pošúchal si krátke strnisko a jedno vždy trochu podvihnuté obočie pobavene nadskočilo.

„Aj my chceme počuť všetko, čo sa prihodilo vám. Tristan mi musí dopovedať o tom svojom dnešnom love, keď celkom sám prenasledoval srnu,“ zapojil sa Aries a zasmial sa, lebo už tušil, že práve prezradil Tristanovo klamstvo.

„No vlastne, nebol som tak celkom sám...“ koktal Tristan a zanietene si pritom škrabal zátylok, z ktorého chcel striasť hanbu.

„Myslíš tú srnu, ktorú na neuveriteľnú vzdialenosť začula a vystopovala Cassandra?“ Zenon naoko prísne zazrel na brata, a keď sa ostatní rozosmiali na tom, ako Tristan poupravil príbeh, zbadal, ako sa chcela jeho sestra brániť a okamžite sa zbaviť akýchkoľvek zásluh.

„Oh, nie, ja som len...“ habkala Cassandra a hnedasté líca jej naplnil rumenec.

Zenon k nej rýchlo priskočil, oblapil ju okolo pliec a hrdo vypál hrud'. „Bez Cass by sme pomreli hladom.“

Nathan periférne zbadal blížiacu sa bielu kobyľu a prudko otočil pohľad jej smerom. Nikdy ho neprestala udivovať noblesa ženy, ktorá sa na zvierati viezla. Lea mala v jeho srdci špeciálne miesto. Dlhé, rozpustené, ešte stále gaštanovohnedé vlasy jej jemne viali vo vánku a na jej vek veľmi mladistvá tvár vždy žiarila.